

Publicerad 2010-01-16 18:38 av Thisisnotashoe

en fortsättning på något, jag vet inte vad

Barfota sprang jag ut i snön

Ironiskt nog vaknade jag inte heller morgonen därpå. Det var som att sömnen spelade mig ett spratt, den ville inte samarbeta alls. Jag slog huvudet i skrivbordet och fick ett djupt jack i pannan. Ändå vaknade jag inte. Och blodet pulserade från det redan infekterade såret. Jaja, jag skulle ju ändå dö snart. Snön föll ljudlöst utanför fönstret. Jag tänkte att nu skulle du nog kvävas där utanför. Tanken fick mig att hyperventilera och hela jorden snurrade. Barfota sprang jag ut i snön, med blodet rinnandes från pannan och skrek. På hjälp. Ingen kom. Ingen hörde mig. Hur jag skrek efter dig, förklarade att du höll på att kvävas och att jag behövde hjälp. Efter fyra timmar var mina stämband svullna och hela halsen ömmade. Hela snön och marken runt mig var röd av blodet från det där förbannade såret i huvudet. Hade någon vid detta tillfälle dessutom kommit och påstått att jag hade något som kallades för fötter, hade jag bara sett konfunderad ut och trott att denne någon ljög. Och drömmen ville inte sluta. Efter fem timmar kom du. Såg lite bekymrad ut som sist, men det gör du ju alltid. Du tog min hand och sa kom, nu går vi in. Du fryser nog, det är så kallt. Jag ruskade bara på huvudet så att blodet stänkte, men gjorde inget motstånd utan följde dig tyst upp till mitt rum igen. Du plåstrade om såret i pannan och gjorde te med honung i. Sen satt vi insvepta i tusen filter tusen mil ifrån varandra i min säng och pratade hela natten. Du sa att du älskade mig. Jag trodde dig inte.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thisisnotashoe med Poeter.se id #31234 innehar upphovsrätten